

กิตติกรรมประกาศ

ผมไม่ได้เป็นคนที่จะลาคนัก แม้ว่าจะได้มีโอกาสอยู่ในห้องเรียนเด็กเก่งมาตั้งแต่ชั้นเด็กเล็ก แต่ผมเองก็ไม่ได้เรียนจบออกมาตามระบบอย่างที่คุณอื่นๆ เขาเป็นกัน นั่นคือ ตอนมัธยมปลายก็ค้นสอบเทียบติด แล้วหนีไปเรียนมหาวิทยาลัยเอกชน ต่อมาก็สอบเอ็นทรานซ์ติด เรียนไปได้น้อยก็เอ็นทรานซ์ใหม่อีกรอบ ปีสุดท้ายของปริญญาตรีก็ดันลงทะเบียนผิดวิชา ทำให้เรียนปริญญาตรีนานกว่าเพื่อนร่วมรุ่นไปอีกหนึ่งเทอม

ครั้งมาเรียนปริญญาโทครั้งแรก ก็ดันไปเกิดอุบัติเหตุทางการศึกษา จนต้องระเห็จเร่ร่อนไปขายและส่งหนังสืออยู่ต่างจังหวัดครึ่งประเทศอยู่พักใหญ่ๆ จนได้อ.ส.นิเทศ ชักชวนให้มาเรียนปริญญาโทสาขาวิชาใหม่ที่กำลังจะเปิดสอน ผมก็เฮกลับมาเรียนกับเขาอีกรอบ

ในเวลานั้น เป็นช่วงวัยที่กำลังเหมาะในการฝึกฝนสมองอยู่ก็เป็นไปได้ การเรียนเป็นไปได้อย่างราบรื่น เรียนจบคอร์สเวิร์คได้อย่างไม่ยุ่งยากเท่าไรหรอก ทว่า วัฏจักรเดิมๆ ของชีวิตการเรียนของผมก็วนกลับมาอีกรอบหนึ่ง

เป็นเวลาเกือบ 5 ปีที่ผมไม่ได้เข้ามาข้องแวะในแวดวงวิชาการ นี่ถ้าไม่ได้ อ.ชนิดา, อ.เสนาะ, อ.ชูศักดิ์ และเพื่อนๆ กลุ่มสตรีศึกษาอิสระ ทำพระจันทร์จันทรวนหนึ่งซึ่งประกอบไปด้วยแจง, กอล์ฟ, แก็ก, ป๊อบ, แพ้บ, พี่เปิ้ล, คุณพฤษฯ, ฯลฯ ที่เข้ามาไต่ถามถึงความคืบหน้าของวิทยานิพนธ์ระหว่างงานศพของอ.นพพร ผมก็อาจจะละทิ้งงานชิ้นนี้ไปจริงๆ แล้วก็ได้

สำหรับงานชิ้นนี้ ผมอาจจะทำให้หลายๆ คนต้องขัดข้องหมองใจไปบ้างในบางนาที่ (โดยเฉพาะคุณข้าวหอมกับคุณลอมฟาง) งานนี้ ผมคงต้องขออภัยมา ณ โอกาสนี้

ต้องขอขอบคุณอาจารย์และกรรมการคุมสอบทุกๆ ท่าน รวมถึงบุคคลต่างๆ ที่ปรากฏชื่อในหน้านี้ทุกคน สำหรับบุคคลที่ผมตกหล่นไปบ้าง ถ้าผมนึกถึงได้ ผมจะตามเก็บไว้ไปขอบคุณในโอกาสหน้า

ชาตรี ลีศิริวิทย์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

พ.ศ.2551